

Sri, 19-11-2014, 20:54:59

Naslovnica \ Izdvojeno \ Naše teme \ Pitali smo

Komentirajte**Radio i TV****Poveznice****Snalaženje**

smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 314 gostiju i nema članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

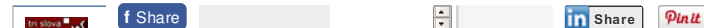
Zapamti me

- Zaboravili ste lozinku?
- Zaboravili ste korisničko ime?

O Šešelju i reakcijama hrvatskoga državnog vrha

Objavljeno Utorak, 18 studenoga 2014 18:00

196K+ 30 komentara

Šešelj, Vukovar i Haaški sud

U oči 23. obljetnice pada Vukovara Haaški sud – koji za zločine u Vukovaru nije osudio nikoga iz samog političkog i vojnog vrha Jugoslavije - iz pritvora je pustio četničkog vojvodu i notornoga ratnog zločinca Vojislava Šešelja, simbola etničkog čišćenja Hrvata u Vojvodini. Riječ je o odluci čija je skandaloznost tolika da ju je i predsjednik RH dr. Ivo Josipović – koji je kroz sve ove godine bio jedan od glavnih apologeta Haaškog suda – okvalificirao kao „poraz međunarodnog prava“.

Ovu odluku Haaškog suda, posebno u svjetlu činjenice da je Šešelj pušten uoči obljetnice pada Vukovara, te reakcija državnog vrha komentiraju: Miljenko Stojić, Stipe Kutleša, Damir Pešorda, Đuro Vidmarović, Egon Kraljević, Joško Čelan i Roko Milković.

Miljenko Stojić: Izići nam je na izbore i rastjerati ih

Na Vukovar se izlilo zlo iz okvira za mržnju koji je počeo nastajati još tamo od onih dana kada su zakulisna središta moći počela zbiljski stvarati, a ne samo razmišljati o tome, ujedinjenje različitih naroda iz mediteranskog, srednjoeuropskog i balkanskog prostora, kasnije nazvanim Jugoslavija. Nije to, dakle, počelo tek s 1941., proteklo je dotle dosta vode.

Svakako valja spomenuti i dugih mračnih 45 godina u kojima je komunizam nemilosrdno proganjao svaki hrvatski krik za slobodom. I onda je kucnuo taj čas, treba slomiti »bijedni Vukovar« i krenuti neometano prema Zagrebu. Na svu sreću protivnici, predvođeni velikosrbima, nisu uspjeli, unatoč tomu što su hrvatske snage bile bez oružja da bi obranile svoj narod.

Svemu je, znamo, itekako kumovao nepopravljivi komunist Budimir Lončar, kasnije savjetnik, nažalost, hrvatskih predsjednika Stjepana Mesića i Ive Josipovića.

Dogodilo se što se dogodilo, Hrvatska je postala žrtvom i to nije odgovaralo onim zakulisnim središtima moći. Ustanovili su Haaški sud, gnjavili sa suđenjima, kao oni će dovesti do pravde i pomirenja.

Bič

Traba se sjetiti Isusa kad je bičem tjerao one trgovce iz hrama i prevrtao im stolove. Nije ih molio, nije im govorio o okretanju drugog obraza. Prilagođeno za naš slučaj, izići nam je na izbore i rastjerati ih da konačno prodiše ugnjeteni hrvatski narod i svatko onaj tko s njim dijeli istu sudbinu. Bog će nam u tome pomoći, samo ga zazovimo iz dubine duše.

Vojislav Šešelj je očito od početka znao igru pa ih je ismijavao, a oni su onda nedavnim njegovim puštanjem na slobodu, sada pred obljetnicu Vukovara, pokušali u nama ubiti dostojanstvo, ismijati nas, poniziti. Jesu li uspjeli? Ma nisu. Kad jedan Aleksandar Stanković ima potrebu u svoju kontroverznu emisiju Nedjeljom u dva pozvat i Marijana Gubinu, koji je kao 10-godišnji dječak zajedno s obitelji bio zlostavljan i zatvaran u logor, onda znamo da hrvatski krik za slobodom pobjeđuje.

Dokazuje to i živčano lice trenutnog hrvatskog predsjednika Ive Josipovića tijekom posjeta hrvatskim braniteljima, 100 postotnim ratnim invalidima, koji prosvjeduju u Savskoj u Zagrebu. Znao je da je kriv i znao je da bi to moglo pomoći rušenju koncepcije »crvenjenja Hrvatske«, ili prevedeno, njezinom potpunom rastakanju i pretakanju u neko novo zajedništvo pod kapom, regije, regiona, Zapadnog Balkana... Kad je trebalo braniti Hrvatsku, njega nigdje nije bilo. Ganjao je svoju karijeru, uvećavao svoje bogatstvo. Tako su činili i neki drugi, danas nažalost politički prvaci u tvorno osiromašenoj Hrvatskoj.

Nije stoga čudno da nemaju što reći u povodu Šešeljeva puštanja na slobodu. Oni razmišljaju da bi pokvarili svoj hudi naum rastakanja Hrvatske ako bi to učinili. Zbog toga nešto mmljaju, bježe da ne bi morali što ozbiljnije reći. Tek se zbog predizborne kampanje malo trgnuo Ivo Josipović. Ali ako je vjerovati bilu naroda, kraj im se svima približava.

Traba se sjetiti Isusa kad je bičem tjerao one trgovce iz hrama i prevrtao im stolove. Nije ih molio, nije im govorio o okretanju drugog obraza. Prilagođeno za naš slučaj, izići nam je na izbore i rastjerati ih da konačno prodiše ugnjeteni hrvatski narod i svatko onaj tko s njim dijeli istu sudbinu. Bog će nam u tome pomoći, samo ga zazovimo iz dubine duše.

Stipe Kutleša: Međunarodni sud vjerojatno ne želi optužiti Šešelja jer bi time

Tweet 0

[puna širina]

Preporučite članke**Podržite članke jednim klikom!**

Facebook, Tweet, Google+, LinkedIn, Pinterest

Preporučite portal i naš forum svojim prijateljima i poznicima kako bi i oni znali za komentare, reportaže, razgovore i vijesti koje ovdje objavljujemo.

Kolumne

Vrlo malo se stvari događa slučajno. Pogotovo u svjetskoj politici i diplomaciji. Puštanje optuženika Haškog suda Vojislava Šešelja navodno zbog bolesti samo je još jedan od niza sličnih slučajeva. Neki drugi srpski optuženici koji su pušteni iz zatvora u Haagu zbog bolesti nikada se u sudnicu nisu vratili. Je li slična namjera i sa Šešeljem? Ako jest razloge za to nije teško pogoditi.

Međunarodni sud vjerojatno ne želi optužiti Šešelja jer bi time optužio i Srbiju. Posve je jasno da su Šešeljevi zločini etničkog čišćenja Hrvata u Vojvodini i drugdje bili dio srbijanskog službenog političkog programa. Na Haškom je sudu da utvrdi njegovu osobnu odgovornost. Je li on to u stanju utvrditi vidjet će se. Iz dugogodišnjeg iskustva u radu Haškog suda teško se oteći dojmu da je još uvijek za taj sud ravnoteža krivnje apriorni postulat koji se treba očuvati pod svaku cijenu. A to znači da to s pravom nema veze.

Ako to nije tako onda se može nadati konkretnim i pravednim rješenjima. Vjerojatno je da je Šešelj pušten da se više nikada ne pojavi pred sudom zbog nekih viših razloga. A onda presuda neće biti ni potrebna, a ni moguća. Nisu u Haagu bili neupućeni u to koje posljedice ima Šešeljevo puštanje iz pritvora te kako će se on u Beogradu i Srbiji ponašati. Vidjet će se da li Haag na neki način tu stvar rješava tako da se ništa ne riješi. Šešelj je sada politički (i socijalni) problem Srbije, ali pravno još uvijek problem Haškoga suda. Šešelj je donekle test za srbijanske političke strukture, ali i za srpski narod. Ali i za hrvatske političare.

Haag

Međunarodni sud vjerojatno ne želi optužiti Šešelja jer bi time optužio i Srbiju. Posve je jasno da su Šešeljevi zločini etničkog čišćenja Hrvata u Vojvodini i drugdje bili dio srbijanskog službenog političkog programa. Na Haškom je sudu da utvrdi njegovu osobnu odgovornost. Je li on to u stanju utvrditi vidjet će se. Iz dugogodišnjeg iskustva u radu Haškog suda teško se oteći dojmu da je još uvijek za taj sud ravnoteža krivnje apriorni postulat koji se treba očuvati pod svaku cijenu. A to znači da to s pravom nema veze.

Znakovito je da je Šešelj pušten neposredno prije obljetnice pada Vukovara. Ili gledano s druge strane neposredno prije obljetnice oslobođenja Vukovara. Da je to dan oslobođenja Vukovara prema četničkom, jugoslavenskom, a velikim dijelom i srbijanskom svjetonazoru, to nije ništa novo. Ali što je sa stavom Haškog suda? I hrvatskih političara i državnog vrha?

Ne mora se previše spekulirati o tome, ali indikacije, i to jake, za zaključak postoje, naime za jednakost u zlu i podjednaku krivnju objiju strana. Mnogi vladajući hrvatski političari nisu pokazali da su npr. neugodno iznenađeni ili razočarani odlukom Haškog suda o Šešeljevu puštanju iz haškog pritvora kao što su bili prije dvije godine nakon odluke o oslobađanju hrvatskih generala. To puno govori.

Reakcija hrvatskog državnog vrha o slučaju Šešelj više je nego sramotna, zapravo nedostojna obavljanja najodgovornijih državnih funkcija. Nešto bolje bilo bi iluzorno i očekivati. Jedino je predsjednik države rekao da je ta skandalozna odluka Haškoga suda „poraz međunarodnoga prava“. U iskrenost takvih izjava treba jako sumnjati. Do sada je predsjedniku taj međunarodni sud, kada je on s njim prilično uspješno surađivao, bio neprikosnoveni autoritet. Otkuda sada takav salto mortale i prevrtljivost u stavovima?

Vjerojatno otuda što se približavaju izbori pa je sve dopušteno. Kada bi predsjednik sada i revidirao (ili barem pojasnio) većinu javno iznesenih stavova kao npr. o crvenoj petokraki kao simbolu ljubavi, ustaškoj guji, novoj pravednosti, drugoj republici i mnoštvu drugih, ni tada ne bi bilo sigurnog razloga da mu se vjeruje. Čini se da učinjena šteta zbog njegovih izjava i drugih sumnjivih radnji nadmašuje sve što je on eventualno pozitivno učinio (ako toga uopće ima).

Drugi iz vrhunske politike i državnog vrha ne pokazuju čak ni toliki stupanj inteligencije da barem prikriju svoje stavove antipatije prema svemu hrvatskome i postupke koji iz toga slijede. Ponekad se čini da je njihova iracionalnost zasjenila svaki mogući racionalni pristup. Umjesto jasnog odgovora i stava na svako pitanje, pa i pitanje Šešelja, oni uglavnom zabadaju glavu u pijesak pa ne vide da čak u Hrvatskoj ima doslovno gladnih i obmanjui, ali i duboko vrijeđaju, javnost, posebno one izravno pogođene gladu. A o onome o čemu bi trebalo govoriti, dapače vikati, oni šute. Ako je šutnja, kako se kaže, znak odobravanja onda je posve jasno kakav je stav hrvatskog državnog vrha i njihovih podređenika o Šešelju i njegovim istomišljenicima.

Damir Pešorda: Kada bismo u zemlji imali jasnu politiku prema ključnim događajima iz naše povijesti, lakše bismo izlazili na kraj sa psinama izvana.

Puštanje Šešelja iz Haškog zatvora osobno me nije iznenadilo. Taj sud već je danas relikv prošlosti i njegovi pravi osnivači gledaju kako ga što prije i sa što manje buke ugasiti. Oni danas imaju druge poluge kojima utječu na ovdašnje događaje. Hrvatska ne bi ništa osobito dobila ni da je Šešelj osuđen, ipak su glavni akteri događanja bili Milošević, politički vrh Srbije i vrh JNA, a oni nisu osuđeni. Tako da su Josipovićeve izjave, kao i obično, promašene i lažno patetične, "poraz međunarodnog suda" dogodio se davno prije.

To, naravno, ne znači da Šešelj nije kriv i da nije svojevrsno ruganje žrtvama njegovo puštanje iz zatvora. Vlada na to puštanje nikako nije reagirala, što je u skladu sa njenom dosadanjom

Reakcije

Josipović je poslao nekakvo pismo Theodoru Meronu. Meronu štošta zamjeri i od prije, a pismo mu dobro dođe i u predizborne svrhe. I to bi bilo to. Država koja drži do sebe, reagirala bi na način kako to govori da bi učinila predsjednička

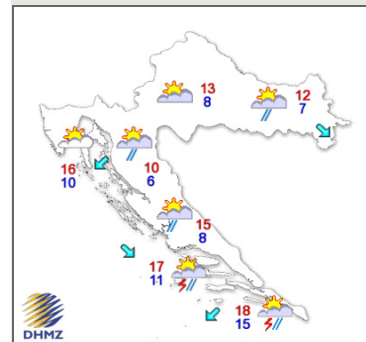

Lijepa Naša

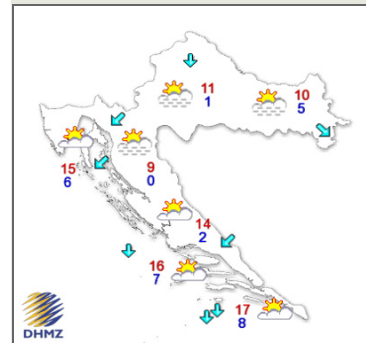

Prognoza

Hrvatska danas

Hrvatska sutra

Prognoza za pomorce

politikom. Doduše, Vesna se Pusić nakon prvotnog suosjećanja sa srbijanskom Vladom malo pribrala pa je o Šešelju odlučila progovoriti ministrima vanjskih poslova EU. Vjerojatno da i njima probudi suosjećanje prema Vučiću i Nikoliću koji su se ni krivi ni dužni suočili s "poludjelim ratnim zločincem".

Josipović je poslao nekakvo pismo Theodoru Meronu. Meronu štošta zamjeri i od prije, a pismo mu dobro dođe i u predizborne svrhe. I to bi bilo to. Država koja drži do sebe, reagirala bi na način kako to govori da bi učinila predsjednička kandidatkinja Grabar Kitarović, dakle izravno prema Srbiji. A ne bi se suosjećala s Nikolićem i Vučićem, starim Šešeljevima pajađanima.

A što se tiče tzv. tajminga Šešeljeva puštanja iz zatvora, koliko znam Hrvatska i bez njega ima problema s vukovarskom obljeticom. Kad bi samo Šešelj bio problem, problema ne bi ni bilo. Hoću reći, kada bismo u zemlji imali jasnu politiku prema ključnim događajima iz naše povijesti, lakše bismo izlazili na kraj sa psinama izvana.

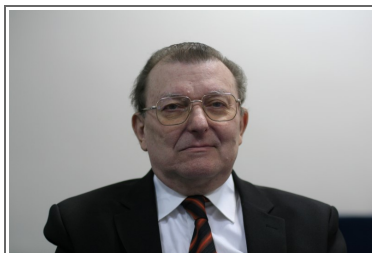
Duro Vidmarović: Haaški sud je politički projekt

Vojislav Šešelj je jedan od najkrvoločnijih velikosrpskih političara. Za njega nemam dobrih riječi. Međutim, htio bih na neki način njegovo puštanje iz zatvora u Scheveningenustaviti u nekakav kontekst, uz cijenu da djelujem disonantno.

1. Ukoliko, pravno gledajući, prihvatimo presumpciju nevinosti kao aksiom, tada on nije ratni zločinac, jer mu tu presudu nije odredio sud u Haagu.

2. Vojislav Šešelj je dragovoljno otišao u Haag i time stekao određenu prednost u odnosu na uhićenike koji su onamo dovedeni silom.

3. Sud u Haagu je obznanio da se Vojislav Šešelj pušta na slobodu PRIVREMENO iz humanih razloga, jer ima metastaze raka na jetri. (Ostaje nepoznata njegova medicinska slika, što znači da ne možemo znati je li u životnoj opasnosti, ili nije.) To znači da se mora vratiti u Haag kada presuda bude definirana, ukoliko, naravno, do tada ne umre.

4. Šešelj je pušten uz određene uvjete koji su dogovoreni između Suda, Vlade Republike Srbije i njega osobno.

5. Sud u Haagu imao suvereno pravo donositi odluke koje smatra ispravima. RH je prihvatila njegovu suverenost i nedodirljivost.

Što smatram političkom pozadinom Šešeljevog puštanja u Srbiju?

Haaški Tribunal dopustio je Šešelju privremeni odlazak u Srbiju pod uvjetima koji umanjuju dosege humanitarnih razloga, a više otkrivaju političku pozadinu te odluke. Naime, zabranjeno mu je dolaziti u kontakt sa žrtvama velikosrpske agresije i svjedocima, ali mu nije zabranjeno političko djelovanje. Upravo ova olakotna okolnost baca veliku sjenku na Tribunal u Haagu i opravdava tezu o odluci koja nije pravno utemeljena, već politički iznudena. Šešelj je toga svjestan i isti tren nakon stupanja u beogradsku zračnu luku, otpočeo je žestoku velikosrpsku i protuvladinu djelatnost. Ostaje pitanje:

Sud

Haaški je sud politički projekt i kao takav je djelovao. Kao takav će biti i ugašen. Njegove se presude i cijeli tijek suđenja moraju promatrati izvan pravnih kategorija, u svijetlu političkih i geopolitičkih interesa EZ, SAD-a i RF. Zbog toga imamo činjenicu da je Dario Kordić, premda nevin, zapravo bez čvrstih dokaza o krivnji, osuđen na 20 godina robije, a Šešelj je pušten. Da ne govorimo o suđenju krivcima za pokolj u Vukovaru i genocid u Srebrenici.

A) Tko je imao toliku političku snagu djelovati na Sud i prinuditi ga na ovakvo olakotno puštanje teško optuženog Šešelja na privremenu slobodu? On je osobno dao znati kako je riječ o Ruskoj Federaciji, što znači da je u tome morao sudjelovati tamošnji predsjednik Vladimir Vladimirovič Putin, posredstvom svojih Ministara. Je li još neka europska Vlada imala u tome prste teško je prosuditi, ali znat će se nakon što se arhivska građa učini dostupnom.

B) Je li Šešeljevo puštanje na privremenu slobodu učinjeno s nakanom destabilizacije Srbije? Moguće, jer on snažnom retorikom uzbuđuje srbijanske političare, ali i biračko tijelo, namećući svoju sotonsku karizmu. (Tijekom suđenja vrijeđao je sudce nevidenim vulgarnostima i isticao kako govori kao budući nacionalni epski junak.) Javno je prozvao svoje nekadašnje suradnike i pulene Tomu Grobara i Aleksandra Vučića kao nacionalne izdajnike. Tisak i sredstva masovnog priopćavanja u Srbiji posvećuju Šešelju veliku pažnju i njegove izjave, govore i nastupe čine pristupačnima u svim dijelovima zemlje.

C) Hoće li Šešelj kao haški optuženik na privremenoj slobodi destabilizirati Srbiju? Neće! Što više, Toma Nikolić i A. Vučić sada će nešto izgubiti na unutarnjem planu, ali će dobiti mnogo više na međunarodnoj sceni, gdje će biti percipirani kao čimbenici stabilnosti zemlje, kao

demokrate, odgovorni i kooperativni političari i k tome europski orijentirani. Nakon Šešeljevih velikosrpskih eskapada i solilokvija, Vučić će laganije i uspješnije pregovarati s EZ činovnicima. Naravno, ono što Šešelj govori Toma Grobar i Vučić privatno shvaćaju, jer on ih je educirao, promovirao i lansirao u visoku politiku. No, ako prijeđe crveni nit, bit će uhićen, ili ubijen. Tamo to rješavaju vrlo pragmatično. Ili će postati predmet trgovine, kao što je bio i Slobodan Milošević.

D) Šešeljevi nastupi su i poruka Rusiji, jer Putin ima kod kuće jednog Žirinovskog. On ide u osvajanja s drugom retorikom i drugačijom političkom filozofijom.

Haaški je sud politički projekt i kao takav je djelovao. Kao takav će biti i ugašen. Njegove se presude i cijeli tijek suđenja moraju promatrati izvan pravnih kategorija, u svijetlu političkih i geopolitičkih interesa EZ, SAD-a i RF. Zbog toga imamo činjenicu da je Dario Kordić, premda nevin, zapravo bez čvrstih dokaza o krivnji, osuđen na 20 godina robije, a Šešelj je pušten. Da ne govorimo o suđenju krivcima za pokolj u Vukovaru i genocid u

Srebrenica.

Važno je znati kako Države (RH, BiH i Srbija) i njihova javnost nisu prihvatile s povjerenjem niti jednu presudu. To znači da ih svi doživljavaju kao političke presude. Podsjećam kako su lideri bosanskih Srba dočekani s najvišim državnim počastima. U Hrvatskoj to nije slučaj, ali narod je potpuno obezvrijedio haaške presude. O tome svjedoči primjer generala Darija Kordića.

Osim toga, u Haagu je umro glavni optuženik za velikosrpsku agresiju, Slobodan Milošević i njegova je smrt politički uzdrmla Sud. Velika Britanija, a poglavito Rusija to nisu mogle prihvatiti bez reagiranja. Sada je Sud u opasnosti da im umre Šešelji, a možda i general Mladić, a politika to ne želi. Uostalom, nove presude izgubile su smisao, odnosno nakon dva desetljeća i Haaški je sud postao anakronizam.

Presude Hadžiću i Karadžiću ne bi ništa značile i ne bi pomogle u rehabilitaciji Suda. Presude hrvatskim uznicima iz BiH (Praljak, Petković, Čorić) mogu biti jedino političke naravi. Realne krivice kod njih nema, ukoliko politički rad ne kriminaliziramo kao zločin. Osim toga, njihovim bi osuđivanjem ojačao islamski fundamentalizam koji u sadašnjoj situaciji pokazuje svu zlokobnost jer se povezuje s onim na Bliskom Istoku. Toga su svjesni u središtima moći.

Haaški sud mora što prije nestati sa političke scene, kako se ne bi postavilo suđenje ruskim agresorima zbog zločina nad ukrajinskim stanovništvom i agresije na tu zemlju. Mogao bi se optužiti i sam Putin. Podsjećam na sudanskog Predsjednika.

Šešeljev dolazak u Beograd najveća je opasnost za Hrvatsku. Ako njegov dolazak promotrimo u povezanosti s rusko-srbijanskim vojnim vježbama, tada to postaje jasnije. On će dodatno raspaliti protuhrvatski šovinizam i želju za novim ratom kako bi se realizirale granice Virovitica-Karlovac-Karlobag. Objektivno, vojnički gledano, u ovom trenutku bez pomoći NATO-a mi ne bi imali snage suprotstaviti se agresiji, jer nam je vojska sasječena, branitelji poniženi i dekurazirani, a gospodarstvo uništeno.

Normaliziranje hrvatsko-srbijanskih međudržavnih odnosa time je ugroženo, ako ne i odgođeno ad kalendas grekas. Hrvatski vrhovnik je napokon postao toga svjestan i javno se oglasio, pa makar s „kasnim paljenjem“. No, mnogi u RH šute, jer drže fige u džepovima. Ministrica vanjskih poslova izgovorila je nešto što zvuči kao vic: izrazila je Srbiji sućut što joj se vratilo Šešelji.

Egon Kraljević: Pomoću Haaškog suda međunarodna je zajednica upravljala i još uvijek upravlja postjugoslavskom krizom

S Haaškim je sudom za Hrvatsku sve od početka krenulo krivo. Tomislav Jonjić, istaknuti odvjetnik s višegodišnjim stažom u Haagu, primijetio je da je naša zemlja još 1992./93. propustila reagirati na nacrt Statuta Međunarodnog kaznenog suda za Jugoslaviju, a 1996. donijela je i - po njegovoj ocjeni - skandalozni Ustavni zakon o suradnji s međunarodnim kaznenim sudovima. Nakon 3. siječnja 2000. stvari su se dodatno pogoršale dolaskom na vlast lijeve koalicije koja je usvojila tragičnu odluku o davanju Haagu nadležnosti za procesuiranje zločina počinjenih tijekom Bljeska i Oluje.

Postoji, ipak, jasna razlika između HDZ-ova inicijalno naivnog izlaženja u susret, odnosno kasnije nevoljkog popuštanja Haaškom sudu (uzrokovanog vanjskim pritiscima, političkom nestručnošću te zaplotnjačkim djelovanjem jugoslavenskih struktura unutar tadašnje hrvatske vlasti - sjetimo se da je istaknutu ulogu u kreiranju državne politike prema Haagu tada imao "pravni stručnjak" Ivo Josipović) s jedne strane, i u početku prikrivenog, a kasnije sve manje skrivanog oduševljenja, s kojim su Račan i društvo čitav Domovinski rat izručili Haagu, s druge strane.

Nakon 2000-te, nastupilo je mučno vrijeme kada je u javnosti stvoreno raspoloženje po kojem je svako pozitivno izjašnjavaње o Domovinskom ratu i upozoravanje na nepravde Haaškog suda značilo zagovaranje zločina, dok je svako omalovažavanje hrvatske borbe za neovisnost smatrano vrhunskim demokratskim činom.

U posljednje tri - četiri godine, navedeni je sud logikom suprotstavljenih političkih interesa velikih sila koje su upravljale njime, počeo donositi naizgled kontradiktorne odluke. Poništene su tako drakonske prvostupajnske presude hrvatskim generalima, ali su u drugim velikim slučajevima oslobođeni i Momčilo Perišić, članci srbijanske Državne bezbednosti Stanišić i Simatović, a na "privremenu" i (za razliku od ranijih privremenih izlazaka iz pritvora, npr. generala Markača) ničim uvjetovanu slobodu pušten je i Vojo Šešelji.

Djelovanje Haaškog suda je tako postalo predmet sveopće kritike u Hrvatskoj. Desnica mu je nesklona oduvijek, dok mu lijevičari sada počinju zamjerati što je "oslobodio krupne ribe", pri čemu ne prave nikakvu razliku između srbijanskih političkih kriminalaca i ljudi koji su branili Hrvatsku. Nacionalna Hrvatska mu zamjera puno stvari, najviše to što je pod apsurdnim pretpostavkama (etničko čišćenje izazvano neselektivnim granatiranjem Knina !?), uopće otvorio proces protiv hrvatskih generala. Ljevica je zbog posljednjih haaških odluka potpuno utučena i u kritikama znatno tiša, jer nesposobni se na kraju ipak pokazalo njihovo čedo, koje su donedavno hvalili na sva zvona.

Unatoč sveopćem nezadovoljstvu Haag je ispunio svrhu zbog koje je osnovan i ničega kontradiktornoga nema u njegovim posljednjim odlukama. Taj je sud prije svega zamišljen kao sredstvo koje će u stvarnost preočiti političku volju svojih moćnih mentora. Da je u tomu uspio vidljivo je u činjenici da je od polovice devedesetih godina djelovao kao katalizator političke scene exjugoslavenskih država pomoću kojeg je međunarodna zajednica rušila njoj nepodobne i instalirala podobne političare i javne djelatnike.

Promidžba

Što se Josipoviće

Da nije bilo Haaga, Zoran Pusić bi danas bio samo umirovljeni profesor

sadašnjeg lamentiranja nad propašću Haškog suda tiče, riječ je o prljavom predizborno motiviranom proglasu. Naime praksa tog suda je bila sramna od samog njegova početka a Predsjednik je oduševljeno surađivao upravo s takvim sudom. Josipovićeva kritika Haaga ima istu moralnu vrijednost kao i njegovo odavanje počasti vukovarskim žrtvama - predizborno promidžbenu, dakle nikakvu.

matematike s posljednjom službom u školi JNA, a danas je "legenda" moćnog nevladina sektora, dok bi Stjepan Mesić bio tek anonimni propali bivši HDZ-ovac, nešto kao Zlatko Čanjug (ako ga se itko još sjeća). Pomoću Haaškog suda međunarodna je zajednica upravljala i još uvijek upravlja postjugoslavenskom krizom. Haški je sud Hrvatskoj nesumnjivo naštetio jer je unatoč oslobađanju Gotovine i Markača, samim prihvaćanjem nakaradne optužbe za "etničko čišćenje na daljinu" (neselektivnom uporabom topništva), Domovinski rat i njegove žrtve stavio u istu ravan s pravim (č)etničkim čišćenjima i agresijom na Hrvatsku.

Njegova misija nažalost nije završena, jer u tijeku je preispitivanje prvostupajnske presude po kojoj su bosanskohercegovački Hrvati i tadašnja hrvatska vlast proglašeni krivima za komadanje susjedne države i progone Bošnjaka. Nakon vala kritiziranih oslobađajućih presuda, Haag se nalazi pod velikim pritiskom (i u međunarodnim razmjerima prevladavajućih) radikalno lijevih udruuga koje konačno žele vidjeti jednu osuđujuću presudu visokorangiranim političarima i vojnicima.

Takva bi presuda u ovom slučaju, kao potpora politici koju se može opisati riječima "mirna Bosna (i Hercegovina), ali bez Hrvata", silno dobro došla i međunarodnim upravljačima u Bosni i Hercegovini. Haag je, što teška srca priznaju

i njegovi donedavni apologeti, proštuirao ideju međunarodnog prava, ali svojim zadnjim trzajima Hrvatskoj može još silno naškoditi. Njegovi, posljednjim presudama rezignirani domaći štovatelji, s nestrpljenjem očekuju takav rasplet. Njih nije briga za dvostruka haška mjerila zahvaljujući kojima je npr. vukovarski zločin ostao potpuno nekažnjem, a JNA i njezin vojni vrh oslobođeni bilo kakvog progona. Oni hoće makar jednu osudu svojih političkih protivnika.

Što se Josipovićeva sadašnjeg lamentiranja nad propašću Haškog suda tiče, riječ je o prljavom predizborno motiviranom proglasu. Naime praksa tog suda je bila sramna od samog njegova početka a Predsjednik je oduševljeno surađivao upravo s takvim sudom. Josipovićeva kritika Haaga ima istu moralnu vrijednost kao i njegovo odavanje počasti vukovarskim žrtvama - predizborno promidžbenu, dakle nikakvu.

Joško Čelan: Puštanje Šešelja na slobodu bolno, ali otrježnjujuće djeluje na Hrvate

Moćni neprijatelji, izvan i unutar zemlje, trajno i uspješno Hrvatskoj nameću zaborav temeljnih činjenica njene bliže i dalje prošlosti. Stoga se ona – posebno u slučajevima kakvo je puštanje iz haaškog zatvora ratnog zločinca Šešeljeva formata – stalno čudi što joj se to događa, a stvar joj je trebala biti jasna još 25. svibnja 1993. godine kad je taj Međunarodni kazneni sud za nekadašnju Jugoslaviju osnovan.

Njegova laž sadržana je već u samom nazivu „sud“. On je, naime, isto onoliko „sud“ koliko su to bili i Staljinovi „sudovi“ pred kojima operirali državni odvjetnici Andrej Januarevič Višinski i slični – puki provoditelji (geo)političke zločinačke sile, koji svojim pravnim prividom sili pridodaju i laž. Na ovom sudu sila i laž prvenstveno su u službi najšire shvaćenog Britanskog imperija, koji je puno obuhvatniji i moćniji od Ujedinjenog kraljevstva.

Primjer presude časnog suca Merona, kojom su oslobođeni generali Gotovina i Markač, izuzetak je, a ne pravilo. „Sud“ koji je toliki dugi niz godina držao u uzama i potpuno nevine Hrvate, „sud“ iz čijeg učinka ne proizlazi zaključak da je na Hrvatsku izvršena agresija, koji ciljano propušta kazniti najodgovornije za nju i koji zapravo stalno teži podjeli krivice ne može biti nikakva pravosudna ustanova, već postaje gola geopolitička batina, kojom

moćnici radi svojih imperijalnih probitaka discipliniraju nemoćne.

Agenture

Na reakciju Ive Josipovića, a posebno ministrice Pusić, ne vrijedi trošiti riječi, jer oni su predvodnici te isti haaške agenture u zemlji i njihovo „zgražanje“ i kvazi-rodoljublje dio je iste laži na kojoj počiva i sam taj sud. Domoljubni Hrvati na taj „performance“ i stranih gazda i domaćih izvršitelja mogu samo gledati s gađenjem (nastavljajući naravno svoj rad na što bržem uklanjanju ovih drugih). Preostaje im puno važniji posao: vidjeti što sve mogu učiniti za preostale Hrvate koji su tom „sudu“ izručeni na milost i nemilost.

Mali narodi, kakav je naš hrvatski, nemaju pravi odgovor na nasilje velikih – mogu se samo usredotočiti na „kontrolu štete“. Na svjetskom planu mogu samo uložiti sve snage da svijetu predoče svoju istinu – bez velikih iluzija da to može imati nekog posebnog učinka (posebno stoga što ni hrvatska diplomacija nije hrvatska, već jugoslavenska). Puno više moguće je učiniti kod kuće: konkretno, ako se već ne može obesnažiti haaška „peta kolona“ – jer i nju presudno stvara i održava isti taj Imperij – moguće je spriječiti da njeni najzadrtiji dijelovi dođu na vlast, kao što je to upravo sada slučaj u Hrvatskoj.

Na reakciju Ive Josipovića, a posebno ministrice Pusić, ne vrijedi trošiti riječi, jer oni su predvodnici te isti haaške agenture u zemlji i njihovo „zgražanje“ i kvazi-rodoljublje dio je iste laži na kojoj počiva i sam taj sud. Domoljubni Hrvati na taj „performance“ i stranih gazda i domaćih izvršitelja mogu samo gledati s gađenjem (nastavljajući naravno svoj rad na što bržem uklanjanju ovih drugih). Preostaje im puno važniji posao: vidjeti što sve mogu učiniti za preostale Hrvate koji su tom „sudu“ izručeni na milost i nemilost.

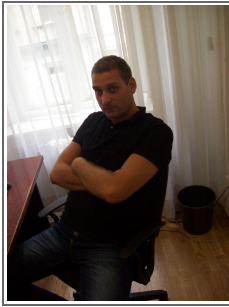
U slobodnom vremenu mogu se i zabavljati starim snimkama s You Tubea na kojima krvavi zločinac Šešelj (sasvim prikladno) ismijava haaške suce najgorim porno-provokacijama. Sva ova tragigroteska oko njegova puštanja puno je bolja za triježenje poslovično lakoumnih Hrvata od onog gadljivog bratimljenja Josipovića i Pusićke uz trostruko ljubljenje s raznim Tadićima i Nikolićima. Baš kao što je izravni jugokomunist Mesić, koji već na prvi dojam bazdi po Balkanu, bolji od opakog prijetvornog Josipovića, koji đavolski vješto kukavnim ljubiteljima „Žikine dinastije“ prodaje „europski“ šlif, tako je i Šešelj bolji od spomenutih njegovih ušminkanih srpskih emanacija – njemu se, za razliku od njih, može

verovati da iznosi cijelu (velikosrpsku, četničku) istinu. A ona je, umjesto da ih uljuljuje u laži, uvijek djelotvorno ujedinjavala Hrvate.

Roko Milković: Hollywoodska retorika Haškog Tribunala

Puštanjem na slobodu nažalost pred sudom u Den Haagu neosuđenog ratnog zločinca Vojislava Šešelja poljuljano je povjerenje u institucije koje je u Hrvatskoj ionako na niskoj razini, a otvorena je stara dilema i

rasprava oko pojmova prava i pravde. Međunarodno pravosuđe ponaša se poput redatelja hollywoodskih filmova kojima Domovinski rat i rat na području BiH nimalo nije jasan pa kroz miješanje jezika, vojnih uniforma, uzroka i posljedica ratnih sukoba žele sve prikazati posljedicom djelovanja konglomerata loših politika i nacionalizama primitivnih balkanskih plemena.

Ovakva relativizacija povijesnih činjenica za posljedicu će imati nesigurnu budućnost i potencijalno krizno žarište u srcu Europe. Gledajući globalnu politiku moćnika i neprestano potpirivanje konflikta na Bliskom Istoku, Ukrajini i bivšim sovjetskim republikama ovakav scenarij i nije toliko nerazumljiv i neočekivan. Nesređeni međunacionalni odnosi, poljuljano povjerenje u institucije, vladavinu prava i ekonomska nesigurnost idealni su uvjeti za manipulacije i uplitanje raznih interesnih skupina u suverenitet

kako Republike Hrvatske tako i ostalih zemalja pogodjenih agresijom JNA i pobunjenih Srba početkom 1990 – tih, ali i Srbije koju se također destabilizira i odmiče od Rusije aktiviranjem snažnog političkog oponenta sadašnjoj Vladi i Predsjedniku koji se nimalo nisu odmakli od Šešeljeve ideologije već ju provode subverzivno i vrlo perfidno.

Mraka i zakašnjela reakcija Predsjednika i Vlade HR na ponovnu političku aktivaciju, začinjenu ponovnom afirmacijom četništva od strane Vojislava Šešelja donekle je i očekivana. Pravo je pitanje što će spomenute institucije i njihovi privremeni predstavnici poduzeti da anuliraju sramotu i počinjenu nepravdu prema žrtvama.

Strateški jedini ispravan potez bio bi odlučna diplomatska, pravna i politička akcija usmjerena ka dokazivanju nevinosti tzv. 'hrvatske šestorke' kako se ne bi doveli u situaciju da RH i prvi hrvatski predsjednik Dr. Franjo Tuđman postanu jedini krivci za ratna stradanja s pravomoćnom presudom.

Hollywood

*Puštanjem na slobodu
nažalost pred sudom u
Den Haagu
neosuđenog ratnog
zločinca Vojislava
Šešelja poljuljano je
povjerenje u institucije
koje je u Hrvatskoj
ionako na niskoj razini
, a otvorena je stara
dilema i rasprava oko
pojмова prava i
pravde. Međunarodno
pravosuđe ponaša se
poput redatelja
hollywoodskih filmova
kojima Domovinski rat
i rat na području BiH
nimalo nije jasan pa
kroz miješanje jezika,
vojnih uniforma,
uzroka i posljedica
ratnih sukoba žele sve
prikazati posljedicom
djelovanja
konglomerata loših
politika i
nacionalizama
primitivnih balkanskih
plemena.*

Davor Dijanović

Prilog je dio programskoga sadržaja "Dogadaji i stavovi", sufinanciranoga u dijelu sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija.

196K+

Share Like 2 Like 2 0 Share Pin it

0